

Seidl Ambrus, plébános

Az év egyetlen éjszakája

– Na végre! – szölt, amikor meglátta a Vacsoracsillagot. Komótosan felállt, hátára kanyarította felsőruháját, fűtten a kutya-jának és elindult az éjjeli szálláshely felé. A kutya fűgén körülfutotta a nyáját, néhány csaholással irányba állította a vezérkóst, s a többiek engedelmesen követték. Az alkonyodó pusztán porfelhő kerekedett, ahogy a pásztor mögött útnak eredt a nyáj. A szamár természetesen utolsónak maradt. Érte külön futott vissza a kutya és élénk csaholással nógatta indulásra, ügyelve arra, nehogy a szamár rügósabbik felén felejtse magát.

Mire a szálláshoz értek, szinte már sötét volt. Már messziről látta a pásztor, hogy ez éjjel nem lesz egyedül: valaki már megrakta a tüzet a sátor bejáratánál, s csendesen, türelmesen várja a gazda hazaérkezését. Sejtette, hogy nem lehet más, csak a bátyja, hisz oly otthonosan foglalt helyet a tűz mellett.

– Szép esténk van, testvér! – köszönt a bátyjának a pásztor, de valójában nem örült most ezegyszer a látogatójának.

– Szép! Isten hozott! – válaszolt a tűz mellett ülő. – Valami azt súgja nekem, te nem örülsz most az én látogatásomnak...

– Látod, bátyám, megint a vesémbé láttál. De milyen jó, hogy ennyire megértjük egymást. Valóban, amikor láttam, hogy már itt ül valaki, keserű lett a szájam íze.

– De miért?

– Neked megmondhatom. Nem akármilyen éjszaka köszöntött ránk. Évek óta, évről-évre várom ezen a napon a Vacsoracsillag felkeltét.

Kicsit elhallgatott, tettett mindenfélét. Testvére meg csak várt, nem szólalt meg, hisz még nem kapott választ a kérdésére. Végre a pásztor megállt, bátyjára nézett, pontosan a szeme középebe.

– De ugye, nem fogsz ki nevetni? Tudod, nem szokásom nagyokat mondani. Ám ez az éjszaka... Képzeld, ezen az éjszakán megértem az állataim beszédét! Csak ezen az éjszakán. Pontosan értem, amit egymásnak mondanak, mesélnek.

– Édes öcsém, – szólalt meg lassan az idősebb testvér –, ki nem nevetlek, de ez lehetetlen.

– Tudtam – horgasztotta le bánatosan a fejét a pásztor. – Tudtam. Nem fogod elhinni. Te sem. Senki sem. Nem is mondtam eddig senkinek. Pedig kezdődik megint. Nem halld? A kutya szólongatja a szamarat és az ökröt.

– Mondasz valamit! Csudadolog! Ül a gyorsan, öcsém, hallgassuk együtt.

A jászol nagyot reccsent, amikor az ökr

rántott egyet a kötőféken. A szamár lassan megfordult, beleszagolt a jászolba és békésen fujtatott egyet. Ekkor jött be a kutya az istállóba.

– Ja, te már itt vagy! Én meg mindenfelé kereslek. A karámnál, a sátor mögött, az itatónál. Sehol sem találtalak. Pedig tudtam, hogy ma éjjel itt a helyünk mindannyiunknak. Emlékezni...

– Ne locsogj annyit! – szölt az ökr. – Ki kezdi?

– Tudjátok – szólalt meg a szamár – leg hamarabb én ismertem meg azt az aszszonyt. Öreg szamár vagyok már, a gazdám is öreg volt. Amikor a lánya férjhez ment, engem is vele adtak. Volt sok munkám, de jól tartottak. Egyszer, amint esti abrakomat ropogtatom, nagy fényesség támad, s egy férfi jelenik meg a házban. Gazdasszonyom igen meglepődött. Biztos olyanokat mondott neki az ifjú, hogy útnak kell indulniuk, mert rám is mutogatott. De csak hónapok múlva indultunk el hosszú útra. Csodálkoztam is, mert a gazdasszony ekkor állapotos volt már. Ahová mentünk, ott már rengetegen voltak, nem is jutott

voltak itthon, amikor a fáradt vándorok bejöttek. Csak én voltam itt. Rettentően elgyötörtek voltak. Fáradtak, kimerültek. Rögtön leheveredtek a szalmára és jóízűen hortyogtak. Én is elálmosodtam, szundikáltam, kérődztem. Egyszerre csak vékony gyereksírásra ébredtem. Láss csudát: az asszony itt szülte meg gyermekét, az kezdett sírni. Ekkor a férfi középre tette a jászlat, jó szalmát gyömöszölt bele, az aszszony pedig belefektette újszülött gyermekét. Alig készültek el, már jöttek is a pásztorok. Volt ám nagy csodálkozás idebent, vonítás meg odakünn...

– Hát igen – húzta be a farkát a kutya –, nagyon voníthatnék tamadt, mert pont az istálló felett egy fényes valami állt meg, olyan mint a csillag az égen, csak sokkal fényesebb. Azt kellett vonítanom. Sőt, anynyira belemerültem a vonításba, hogy észre sem vettem, hogy három idegen érkezik tévéken. Csak az utolsó pillanatban figyeltem fel rájuk. Már jelezni sem volt időm.

– Tiszta szerencse – folytatta az ökr. – Még felébredtetted volna az alvó csöppséget. Pedig nehezen aludt el, sokat nyöszörgött. Én meg, szamár-testvérrrel együtt, csak fűjtük rá a meleget, mert igen hideg volt akkor már.

– De, azért a legcsudálatosabb az volt, – fűzte tovább a szamár –, hogy ekkor egy fehér ruhás férfi hozzánk szölt, és mi értettük amit mondott. Azt mondta, hogy minden évben, ezen az estén az emberek rólunk fognak beszélni, meg erről a kisgyermekről; mi is róla fogunk beszélni, és érteni fogjuk egymás szavát. Nem tudom, igaz lett-e amit mondott, de mi valóban évről-évre ezekről az eseményekről beszélgetünk. Hogy ezt valamelyik ember értené-e, azt nem tudom.

– No, mindjárt kiderítem! – hunyorított hamiskásan a kutya, és csendesen kismfordált a tűz mellé.

A pásztor és vendége szóhoz sem tudott jutni a hallottak miatt. A kutya leült velük szemben a tűz túloldalán, feszülten figyelte a két embert, majd lassan-lassan farkával söpörni kezdte maga mögött a földet, és megszöszölt:

– Ha valóban csudás ez az éjszaka; ha valóban nem csak mi, állatok értjük meg egymást; ha valóban...

– Nyögd már ki, mit akarsz! – mosolyodott el a pásztor.

– Valami vacsorát kérünk! – vakkantotta el a kutya.

A két ember kacagva, boldogan állt fel a tűz mellől, és bőséges ennilót adott az állatoknak.

